

Válogatás a legjobb dolgozatokból

Nyírácsád olyan hely, ahol mindent áthat a görögkatolikus lelkiélet: a családok mindenapjait, az ünnepeket, a falu életét...Van két lovunk: egy anya és a csikója. Sokat tanítjuk őket, és mi is tanulunk tőlük: türelmet, odafigyelést, elfogadást, empátiát. A csikónkat családtagként neveljük. Ilyenkor értem meg, ami a teremtés történetében van leírva, hogy felelősek vagyunk azokért az élőlényekért, akiket Isten ránk bízott.

Amikor meghallottam osztályfőnökömtől a pályázatírás lehetőségét, több kérdés merült föl bennem. Mi vallásos családnak mondhatjuk-e magunkat? Elég-e, ha templomba járok? Hogyan élnek a nem vallásos családok? Ilyen és ehhez hasonló gondolatok foglalkoztattak, melyekre kerestem a választ. Végül megfogalmazódott bennem: igen, én vallásos családban élek, istenhívők vagyunk, a tízparancsolat alapján próbálunk élni, kapcsolatot tartunk az egyházzal, misére járunk, misét mondatunk a szeretteinkért.

A család szerepe ma még fontosabb, mint eddig bármikor a történelem során. Panaszkodunk, szörnyülködünk, mennyi dolog gyengíti a családi kötelekeket, mennyi kísértés éri az ifjúságot. Örök probléma a generációk viszonya. Természetes, hogy mindig léteztek nézeteltérések, azonban korunkban újfajta konfliktusokról hallani. Én úgy gondolom, hogy a nevelésben a szülőké elsősorban a felelősség. A szülői háttér, a családi otthon semmivel sem pótolható, meghatározza egy-egy ember későbbi sorsát.

Ha megengednék, elmesélnék egy történetet. Az én történetemet. Kezdjük a születésemmel. Görögkatolikus család harmadik gyermekeként jöttem a világra. A családomtól születésem óta vallásos nevelést kapok. Különös volt a gyerekkorom, mert egy olyan családban nőttem fel, ahol a szülők hittantanárok és az apukám még kántor is. Ez

nagyban befolyásolta az életemet. Így jobban megismertem az egyház életét is.

Mindenkinek arra kellene törekednie, hogy türelemmel és elnézéssel legyen a másik iránt, hogy tudjon bocsánatot kérni és meg is bocsátani. Én ezt tanultam a szüleimtől, és megpróbálok e szerint élni. És gyermekeimnek is ezt fogom átadni egykor. Hálás vagyok, hogy ilyen szüleim vannak. Jézusom, te szülőket adtál nekem, amint neked is voltak szüleid. Az evangélium elmondja nekünk: "A gyermek növekedett és erősödött, Isten eltöltötte bölcsességgel, és kegyelme rajta nyugodott." - mert te is alá voltál rendelve a szüleidnek.

Nagyon szeretem a családi hagyományokat: a húsvéti ételek megszentelését, az adventi koszorú elkészítését, a karácsonyi éneklést és sok más hasonlót is. Nagymamán például minden évben húsvétkor és karácsonykor egy almát vág fel annyi felé, ahányan vagyunk. Majd a tálat, amin az almák vannak, körbeadja, mindenki levesz egy szeletet és megeszi. Ez az összetartozást jelenti, és egyben kérés Istenhez, hogy ugyanúgy, a következő évben is együtt lehessen a család békében és egészségben.

Nagymamámnak hatalmas hite volt. Amikor tiltották a vallásgyakorlást, ő akkor is járt templomba. Amióta pedig megbetegedett, még inkább hitt Istenben. Nagymamám arra tanított, hogy Isten velünk van, és nem hagy el nagy szükségünkben. Próbátételek elé állít, meghallgat, bizalmasunk titkainkban, imádkozás közben közel érezhetjük magunkhoz. Ha olykor-olykor nem volt kedvem templomba menni, arra kért, hogy menjek, és imádkozzak érte is, hogy sokáig velünk lehessen. Ilyenkor a nagyapámmal kézen fogva indultam el, mert úgy éreztem, különleges feladatom van. Küldetesként fogtam fel, hogy mamát hozzásegítsem a gyógyuláshoz.

Az év minden napján szeretek együtt lenni a szüleimmel, akik figyelnek rám, beszélgetnek, imádkoznak velem, szeretnek, segítenek.

Köszönöm a jó Istennek, hogy velük élhetek. Imádkozom azért, hogy minden gyerekek ilyen jó családjá legyen.

Én legfőképpen a családomért vagyok hálás. Nekem mindennap megadatik a nyugalom és a boldogság. Amikor hazamegyek, örömmel érkezem, mert tudom, hogy várnak. Életünk alappillérei a szülők, és ha ők stabilak, akkor életünket szilárd alapokra építhetjük. A család Isten legnagyobb csodája.

Nagyon sokat segít hitünk erősítésén a vasárnapi Szent Liturgia. Ilyenkor végig énekelünk. Majdnem mindig én olvasom az apostoli szakaszt. Ezután meghallgatjuk az evangéliumot, és apukám prédikál. A templom előtt még beszélgetünk a családokkal, jókat szoktunk nevetni. A mise végén boldogan megyünk haza. Ebéd közben megbeszéljük a prédikációt, néha meg is kritizáljuk...Mindennap Szentírást olvasunk esténként. Sokszor beszélgetünk, társasjátékozunk.

A szertartásaink nekem nagyon tetszenek, mert szeretek együtt énekelni a többiekkel, szeretem a tömjén illatát, a szép ikonokat, a szép dallamokat.

Sokáig szeretném ezt a biztonságot érezni magam körül, amit a család jelent. Együtt könnyebben éljük meg a nehéz helyzeteket és a fontos döntéseket könnyebben hozzuk meg. Nekem nem adatott meg, hogy testvérem legyen, de én szeretnék majd több gyereket a családomban.

Egy évvel ezelőtt tagja lettem a Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Művének, ahol megtanultunk imádkozni az éhező családokért, gyermekekért. Máté evangélista útmutatása szerint szeretnék élni: „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény.”

A családom körében megélt mindennapok és imák meghatározzák egész további életemet és mélyítik az Istenbe vetett hitemet.

Sokat járunk kirándulni a családommal. Ezt nemcsak azért szeretem, mert sokat vagyunk együtt, hanem mert közben sok mindent megcsodálok, például a felhőket az égen, a hegyeket, a patakban a szép köveket. Kisebb koromban még gyűjtöttem is őket. Annyi szépség van körülöttünk, hogy ez nem lehet más, csak Isten keze munkája, és jó a közelében lenni.

Tudunk lelkiismeretesen élni, segíteni másokon. A családukban van egy láthatatlan kötelék, ami összeköt bennünket, és segít, hogy megérezzük, ha a másiknak gondja van, rá tudjunk jönni, mi az, és segítsünk is rajta. Ez a szeretet.

Gyakran megyünk ki az erdőbe, csak úgy sétálni. Van, amikor túrázni indulunk hétvégenként: egy-egy közeli várat vagy kastélyt látogatunk meg. Én nagyon szeretem az ilyen alkalmakat, mert közel érzem magamhoz a családomat.

Nagyon szeretem a halat, gyönyörködöm benne sokat, de mint táplálék, böjtös eledelként is örülök neki. Különösen érdekesek számomra azok a bibliai történetek, melyekben Jézus halászcsónakból szólt az emberekhez. Csodálatos, amikor ötezer embernek osztotta szét az öt kenyeret és a két halat. Nagymamám sokszor mesélte, hogyan prédikált Szent Antal a halaknak. Százszor is végighallgatnám ezeket a történeteket. Nagypapám mesélte, hogy egyszer megkérdezték egy horgásztól, mi a jó ebben a sportban, hiszen napok óta csak a botot fogja a kezében. Az öreg nevetett, majd ezt válaszolta:- A várakozás, uram. Úgy érzem, a halak iránti szeretetet nem véletlen. Hálát adok érte Istennek, hogy ilyen családba születtem.

Nagyon szeretem, amikor hétköznapi módon gyertyát gyújtunk a vacsoránál. Szerencsés vagyok, mert az egész családom zenével foglalkozik. Engem is megérintett ez az isteni adomány. A zene is egyfajta ima. A legbensőbb érzéseimet tudom átadni általa. „Az igazi művészet nemes és vallásos a Szellem által, melyért dolgozik. Mert azok számára, akik ezt megértik, semmi sem teszi a lelket oly kegyessé és tisztává, mint a fáradozás valamely tökéletes alkotásra, mert Isten a tökéletesség, és aki arra iparkodik, az az istenire törekszik.” (Michelangelo)